

Πρώτες σημειώσεις για την «αναρχική» μαζική εξέγερση που συγκλονίζει τη Χιλή

Κάποιοι αγωνιζόμενοι προλετάριοι στην περιοχή της Χιλής

Μετάφραση: Αντίθεση

Την Παρασκευή 18 Οκτωβρίου μια άγρια εξέγερση ξέσπασε στο Σαντιάγο, η οποία εξαπλώθηκε ήδη την επόμενη μέρα σχεδόν σε όλες τις πόλεις της χώρας. Άμεση αφορμή ήταν η αύξηση της τιμής των εισιτηρίων στις συγκοινωνίες του Σαντιάγο (στα λεωφορεία του μητροπολιτικού δικτύου και στο μετρό) αναδεικνύοντας ωστόσο τη βαθύτερη συνολική δυσανεξία για τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής. Ένα τεράστιο και ανεξέλεγκτο κίνημα έκανε κατ' αυτό τον τρόπο την εμφάνισή του στο προσκήνιο της ιστορίας και όπως κάποιοι/ες σύντροφοι/ισσες έγραψαν σε διάφορες προκηρύξεις που κυκλοφόρησαν: «τίποτα πια δεν θα είναι το ίδιο».

Το κίνημα δημιουργεί ευνοϊκές προοπτικές για τον ταξικό ανταγωνισμό

- Το πρώτο πράγμα που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι το κίνημα απέκτησε αυθόρμητα έναν γενικό χαρακτήρα και ότι αποτελεί έμπρακτη κριτική της ολότητας του καπιταλιστικού-νεοφιλελεύθερου τρόπου ζωής: απαλλοτριώσεις και μαζική διανομή αγαθών των μεγάλων καπιταλιστών (σουπερμάρκετ, εμπορικά κέντρα, φαρμακεία, τράπεζες κ.λπ.), καταστροφή των κρατικών υποδομών (αστυνομικά τμήματα, κτίρια των δημοτικών αρχών κ.λπ.), μαζική απόρριψη των κατασταλτικών δυνάμεων του «δημοκρατικού» κράτους (καραμπινιέροι, ασφάλεια, στρατός) και ένα διαισθητικό προσχέδιο κριτικής της καθολικής εμπορευματοποίησης όλων των πλευρών της καθημερινής ζωής (δεν υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο «αίτημα» ή «διεκδίκηση», υπάρχει η επιθυμία να «αλλάξουν τα πάντα»).
- Ο καταλυτικός ρόλος που έπαιξε και συνεχίζει να παίζει το νεανικό προλεταριάτο με την προγραμματική αδιαλλαξία του και την ανατρεπτική μαχητικότητα του απέναντι σε κάθε πρόκληση.
- Οι άγριες διαδηλώσεις πραγματικά επέφεραν μια τεράστια καταστροφή στην ατομική ιδιοκτησία των μεγάλων καπιταλιστών της χώρας: αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος που οδήγησε το κράτος να κατεβάσει τον στρατό στους δρόμους. Αυτό ήταν που τρομοκράτησε την καπιταλιστική άρχουσα τάξη.
- Μια άλλη πλευρά που τράβηξε έντονα την προσοχή μας ήταν ο πολλαπλασιασμός των πυρήνων που πραγματοποιούν σε ευρεία κλίμακα ενέργειες αυτοάμυνας και επίθεσης εναντίον των κατασταλτικών δυνάμεων του κράτους κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων – τόσο στο «κέντρο» όσο και στις γειτονιές των προαστίων. Πρόκειται για κάτι που θα μπορούσε να ονομαστεί «διάχυτη μαζική προλεταριακή βία», η οποία οργανώνεται

μέσα στα οδοφράγματα στη βάση της αλληλεγγύης, πράγμα που, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, καθιστά περιττή την εξειδίκευση και επαγγελματοποίηση αυτής της δραστηριότητας από μικρές ομάδες. Μέχρι τώρα, αυτό ήταν αρκετά αποτελεσματικό.

- Η ρήξη με την απομόνωση και την έλλειψη επικοινωνίας στα οποία υποβαλλόμαστε καθημερινά μέσα σε αυτό το σύστημα εκδηλώνεται στην αυθόρμητη ταξική αλληλεγγύη και κοινωνική επικοινωνία έξω από κάθε προηγούμενο κατασκευασμένο ρόλο.
- Παρά την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», την απαγόρευση της κυκλοφορίας και τον στρατό στους δρόμους, το προλεταριάτο δεν έχει φοβηθεί και δεν έχει εγκαταλείψει τον αγώνα παρά την άγρια καταστολή που έχει οδηγήσει σε έναν ακόμα άγνωστο αριθμό δολοφονιών, βασανισμών, εξαφανίσεων ή/και φυλακίσεων. Την ώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές έχει ανακοινωθεί η άρση της απαγόρευσης της κυκλοφορίας σε πολλές περιοχές, συμπεριλαμβανομένης της μητροπολιτικής περιοχής [του Σαντιάγο] λόγω της κοινωνικής πίεσης που άσκησε το προλεταριάτο, το οποίο δεν τη σεβάστηκε καθόλου εκφράζοντας απύθμενο μίσος για τους στρατιωτικούς.
- Παρά τις προσπάθειες του κράτους για επιστροφή σε μια «κάποια κανονικότητα» και τις συκοφαντίες των ΜΜΕ, αυτή δεν έχει καταστεί δυνατό να επιτευχθεί, καθώς η τάξη μας συνεχίζει να διαδηλώνει καθημερινά χωρίς καν να «ζητάει την άδεια» – όλες οι διαδηλώσεις είναι «παράνομες».
- Η πραγματικότητα του αγώνα έχει συντρίψει κάθε προσπάθεια του τύπου να

μετατρέψει την εξέγερση σε θέαμα: το προλεταριάτο έχει αντιληφθεί την κοινωνικά αναγκαία λειτουργία του τύπου να διαστρεβλώνει τα γεγονότα και να στήνει μια αφήγηση προς όφελος της άρχουσας τάξης – οι δημοσιογράφοι είναι τα φερέφωνα του κεφαλαίου.

- Το κίνημα έχει αναπτύξει εμβρυικά, στο πλαίσιο της εξέγερσης, εδαφικά ριζωμένα όργανα αγώνα, που βασίζονται στον σχηματισμό αυτοοργανωμένων συνελεύσεων γειτονιάς, οι οποίες έχουν δημιουργηθεί σε διάφορες περιοχές και σε διαφορετικά κομμάτια του πληθυσμού, χτίζοντας από τα κάτω μια αντικαπιταλιστική προοπτική που τίθεται ενάντια στην επισφάλεια της ζωής. Θεωρούμε ότι αυτοί οι χώροι προλεταριακής κοινωνικότητας έχουν στρατηγική σημασία για τον σχηματισμό μιας κοινότητας αγώνα, διότι εκφράζουν την ανάγκη για αυτενέργεια από την πλευρά των ίδιων των προλετάρων αυτόνομα από κάθε εξωτερική παρέμβαση.
- Ένα σημαντικό κομμάτι του προλεταριάτου έχει απορρίψει συνολικά τις προτάσεις για «μεταρρυθμίσεις» με τις οποίες η κυβέρνηση επιχείρησε να σβήσει τη φωτιά της εξέγερσης: θεωρούνται ψίχουλα άνευ αξίας, πράγμα που μέχρι στιγμής τουλάχιστον έχει μπλοκάρει αυτή την απόπειρα του κράτους.
- Δεν υπάρχει κάποια πολιτική οργάνωση που να μπορεί να αυτοανακηρυχθεί σε εκπρόσωπο της εξέγερσης και σε έγκυρο συνομιλητή της κυβέρνησης: πρόκειται για κάτι που έχει αφήσει ενεή την αστική τάξη. Είναι μια εξέγερση χωρίς ηγέτες. Εξ ου και ο «αναρχικός χαρακτήρας» αυτού του κινήματος.

Οι αντιφάσεις και τα όρια με τα οποία οι επαναστατικές μειοψηφίες πρέπει να συγκρουστούν εντός του κινήματος

- Κατά τη διάρκεια των τεράστιων διαδηλώσεων της Παρασκευής 25 Οκτωβρίου, με 1.500.000 διαδηλωτές να συμμετέχουν, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, μόνο στο Σαντιάγο, εκφράστηκε μαζικά ένα αίσθημα πατριωτισμού και εθνικής ενότητας εις βάρος της ταξικής προοπτικής του κοινωνικού αγώνα. Ένα παράδειγμα είναι η μαζική παρουσία σημαιών της Χιλής – που ήταν απύσες– και μια γιορταστική και πασιφιστική ατμόσφαιρά που κυριάρχησε όλη την ημέρα, που εκτιμήθηκε από την ίδια την κυβέρνηση ως μια ευκαιρία «που ανοίγει τον δρόμο στο μέλλον και την ελπίδα».
- Η διστακτικότητα που επέδειξαν συγκεκριμένα οργανωμένα κομμάτια του εργατικού κινήματος να συμμετάσχουν στην εξέγερση, λ.χ. οι μεταλλωρύχοι της κρατικής εταιρείας CODELCO και τα συνδικάτα που ανήκουν στη γενική συνομοσπονδία εργατών NO+AFP-, με την αξιοσημείωτη εξαίρεση του συνδικάτου λιμενεργατών της Χιλής (UPCH) και του συνδικάτου οικοδόμων που ανήκει στη μαχητική ομοσπονδία SINTEC, που και σε αυτήν ακόμα την περίπτωση δεν ήταν απαλλαγμένα από αντιφάσεις, όρια και άνιση ανάπτυξη ανάλογα με τη γεωγραφική περιοχή.
- Η απήχηση που είχε σε συγκεκριμένα κοινωνικά κομμάτια η φήμη που δέδωσαν ο τύπος και η κυβέρνηση περί ενός κύματος λεηλασιών ιδιωτικών κατοικιών και μικρών επιχειρήσεων, που συνέβησαν σε λίγες και συγκεκριμένες περιπτώσεις. Αυτό εκφράστηκε στο φαινόμενο των «κίτρινων γιλέκων», ομάδων γειτόνων που οργανώθηκαν για να υπερασπίσουν τις γειτονιές τους από ανύπαρκτους πλιατσικολόγους.¹ Αυτό είναι επικίνδυνο, καθώς αποτελεί πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη ενός νεοφασιστικού/ακροδεξιού ρεύματος και καθώς προωθεί την ενδοπρολεταριακή σύγκρουση.
- Η συμμετοχή στελεχών των παραδοσιακών κομμάτων και της «νέας αριστεράς» –που είναι μια από τα ίδια– στις συνελεύσεις και στα αυτοοργανωμένα συμβούλια, τα οποία προσπαθούν να αφομοιώσουν και να υποκαταστήσουν την αυτοδιεύθυνση του κινήματος για να επιβάλλουν τις θέσεις τους και να καταστούν έγκυροι συνομιλητές που θα διαπραγματευτούν με την εξουσία.
- Παρά τα μεγάλα ποιοτικά άλματα που έκανε το κίνημα κατά την τεράστια επέκτασή του, δεν ήταν ικανό να σχηματίσει και να παγιώσει έναν σαφή ταξικό λόγο, κι αυτή είναι μια αδυναμία που αναδεικνύει το μεγάλο έργο που εκκρεμεί, το οποίο πρέπει να ξεπεραστεί μέσα στην εξέλιξη του κινήματος. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, ειδικά μετά τις γιγαντιαίες διαδηλώσεις, την ανάκαμψη της ταυτότητας της «μεσαίας τάξης» σε κάποια κομμάτια του προλεταριάτου, η οποία προωθείται από τα κόμματα και τα ΜΜΕ.
- Η εξέγερση βρήκε τις επαναστατικές μειοψηφίες αποδιοργανωμένες και κατακερματισμένες. Παρόλα αυτά συμμετείχαν άμεσα στο κίνημα, επι-

1. (σ.τ.μ.) Φαίνεται ότι η άκρα δεξιά προσπάθησε στη Χιλή να οικειοποιηθεί και να εκτρέψει το «Κίτρινο Γιλέκο», σύμβολο της ταξικής εξέγερσης στη Γαλλία, ενάντια στην ταξική εξέγερση στη Χιλή!

χειρώντας να δώσουν προσανατολισμό μέσω δράσεων και προπαγάνδας, παρά τα περιορισμένα μέσα που είχαν στη διάθεσή τους. Η αριστερά και οι λενινιστές γενικά δεν ήθελαν να αναμειχθούν με τους ανεξέλεγκτους και για αυτό διαχωρίστηκαν από την εξέγερση. Ακόμα και τα πιο παραδοσιακά τους κομμάτια καταδίκασαν τη λεηλασία των μεγάλων επιχειρήσεων και πέρασαν τουλάχιστον τρεις μέρες μέχρι να κατέβουν στον δρόμο. Αυτό υπογραμμίζει την ανάγκη οικοδόμησης ενός ανοιχτά αντικαπιταλιστικού κινήματος που θα συσπειρώσει τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της τάξης.

Πρώτες προοπτικές

Ό,τι κι αν συμβεί ως αποτέλεσμα αυτής της μεγάλης κρίσης, είναι ξεκάθαρο ότι έχει συμβεί μια αμετάκλητη ρήξη, μια ρωγμή, που σηματοδοτεί μια αλλαγή εποχής για την τάξη μας σε αυτή την περιοχή. Αυτά που έζησαν πολλές χιλιάδες προλετάριοι/ες που δεν είχαν προηγούμενη εμπειρία αγώνα αυτές τις ημέρες δεν μπορούν να διαγραφούν από την αγωνιστική μνήμη της τάξης μας. Αυτή η εξέγερση έδωσε μια μοναδική ευκαιρία που δεν πρέπει να πάει χαμένη: έγινε ξεκάθαρο ότι μόνο μέσα από τη σύγκρουση μπορεί να επιβληθεί η ικανοποίηση συγκεκριμένων αιτημάτων και η βελτίωση των συνθηκών ζωής του προλεταριάτου. Αντιληφθήκαμε τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας. Η γενικευμένη εξέγερση προαναγγέλλει τη λανθάνουσα δυνατότητα για μια πιθανή επαναστατική αλλαγή, για τη συμφιλίωση του ανθρώπινου είδους με τον εαυτό του και το φυσικό του περιβάλλον, παρά την περιφρόνηση που εξέφραζαν κομμάτια του ανατρεπτικού περιβαλλοντικού κινήματος στην περιοχή μας, με διακηρύξεις του τύπου «άνθρωπος=πανούκλα»

ή ότι «οι άνθρωποι είναι νεκροί». Το προλεταριάτο δεν πέθανε, δεν είμαστε απλώς μεταβλητό κεφάλαιο, έχουμε έναν γιγάντιο ρόλο να παίξουμε στην καταστροφή του καπιταλιστικού κόσμου και αυτό φάνηκε στην πράξη. Μέχρι στιγμής, ο αγώνας συνεχίζεται στον δρόμο και τις συνελεύσεις ενάντια στο κοινωνικό συμβόλαιο που θέλουν να μας επιβάλλουν και στην ανάκαμψη του ρεφορμισμού. Αυτή η εξέγερση έθεσε διαισθητικά υπό αμφισβήτηση τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνικής δομής και αυτό δεν μπορεί να διαγραφεί από την ιστορική μνήμη. Προχωράμε προς τη ζωή.

Κάποιοι αγωνιζόμενοι προλετάριοι στην περιοχή της Χιλής

Σάββατο πρωί της 26^{ης} Οκτωβρίου
Ανατρεπτική άνοιξη του 2019